

Genieten onder de Afrikaanse zon Guinée Bissau

Prachtige zonsondergang boven het strandje met de lokale boten.

Guinee Bissau is in Nederland en Vlaanderen nog niet zo bekend als reisbestemming. Dit kleine landje in West-Afrika ligt ten zuiden van het veel bekendere Senegal. Het is in alle opzichten een waterland. Niet alleen ligt het aan de Atlantische kust, ook wordt het doorkruist door meerdere grote rivieren die allemaal in de oceaan uitmonden. En als klap op de vuurpijl bestaat het land niet alleen uit een stuk vasteland, maar ook uit een heleboel eilandjes, die samen een enorm archipel vormen. Zo'n plek kan toch niet anders dan een vissersparadijs zijn! Tom Sintobin en twee visvrienden wilden dat aan den lijve gaan ondervinden en trokken er dus eind oktober voor een weekje heen, op uitnodiging van Jean, de eigenaar van een kleinschalige ecologische lodge op een van de eilandjes.

TEKST: Tom Sintobin. FOTO'S: Tom Sintobin, John Smit en Volkmar Strikkers

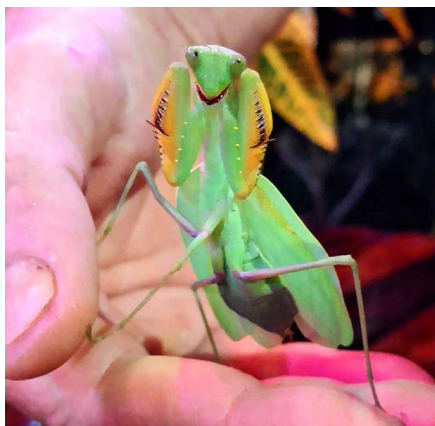
De reis zelf was al een avontuur. We kwamen in het holst van de nacht aan op de luchthaven van Bissau, de hoofdstad van het land. De paspoort- en visumcontrole verliep gelukkig heel goed en al snel stonden we buiten in de tropennacht. De geuren, de vochtige warmte, het oorverdovende geluid van krekels en de indrukwekkende sterrenhemel in een land zonder veel lichtvervuiling: het is altijd wel een beetje wennen als je in midden Afrika aankomt. Een taxichauffeur bracht ons naar een grote haven, waar de boot van onze lodge al lag te wachten. De tocht naar het eilandje waar we verbleven, Bubaque genaamd, duurde een paar uur, waarin we afwisselend wat zaten in te dommelen en van de opkomende zon te genieten. Maar uiteindelijk waren we er, en wat we zagen overtrof echt al onze verwachtingen.

Om van het strand naar boven te komen, gebruikten we een trap die eigenlijk het wortelstelsel vormde van een enorme boom.

Dit soort bomen dwingt respect af.

Jean vertelde me dat er op een van de andere eilandjes een nog groter exemplaar stond waarbij ze een bar hadden geïnstalleerd tussen de wortels! Alles wat we te zien kregen, zag er zo mooi en zo echt uit: van de houten boten van de lokale vissers tot de vele bloemen die overal bloeiden. Alles bleek er ook een stuk groter te zijn dan we bij ons in de lage landen gewend zijn: slakken zo groot als een kinderhand, mieren waarvan je denkt dat ze je zouden kunnen optillen als ze het zouden proberen (aldus grapt mijn vismaat). Toen we ontbeten kwam er een kever op onze tafel zitten waarvan we eerst dachten dat het een muis was! In de avond kwam er dan weer een bidsprinkhaan naast me zitten. Zijn kopje draaide in mijn richting en ik zweer je dat hij mij strak aankeek om te beslissen of ik eetbaar was. Behalve insecten en vogels bleken er ook vissen te zwemmen. Veel vissen, grote vissen. Ze zorgden ervoor dat ik een van de mooiste visweken mocht beleven van mijn hele leven.

Een bidsprinkhaan die mij kwam bekijken.

Laat ik maar eens beginnen met de barracuda. Met hun lange lijf en scherpe tanden lijken ze wel wat op een snoek, maar dan wel een hele snelle. Bij hun startschot kunnen deze vissen naar verluidt in een fractie van een seconde een snelheid ontwikkelen van maar liefst 160km per uur. Om het wat concreter te maken: als een barracuda aan de startlijn zou staan met Max Verstappen, dan zou de barracuda sneller weg zijn. Ze hebben

Het gebit van een barracuda is zeer imposant.

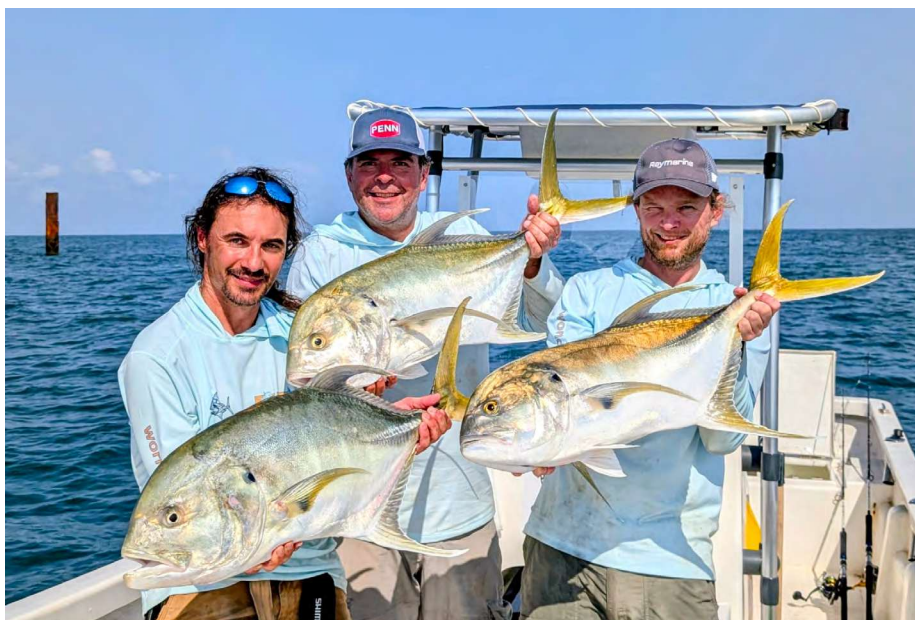
meerdere rijen tanden: een rij dient om de prooi te grijpen, en de andere om hem in stukken te rijten. Die tweede rij bestaat uit eindeloos veel kleine maar vlijmscherpe tandjes, en die lokte de hele week lang regelmatig een vloek uit onze mond. Ze knipten onze voor andere vissoorten bedoelde onderlijnen namelijk heel regelmatig door en gingen er dan vandoor met onze dure en schaarse circle hooks... Trollend met grote diepduikende pluggen hadden we dat probleem niet, maar dan hadden ze een ander kunstje voor ons in petto: ze beten onze dure Rapala's met plezier zo lek als een zeef. Maar de visteknik was wel zeer effectief, want heel regelmatig klapte een hengel dubbel als er weer zo'n prachtige vis zich op ons kunstaas had gestort. De slip draaiden we grotendeels dicht om de haak beter te zetten, en de aanbeten waren zo hard dat je echt moest oppassen dat de hengel niet uit je knuisten werd gerukt. De grootste barracuda die we vingen was rond de

En ze worden nog veel langer!

145 cm, maar ze kunnen nog veel groter worden, tot wel 2 meter!

Een andere vissoort die we volop vingen, waren jacks. Er zwommen meerdere soorten, die je vooral uit elkaar kunt houden door de lengte en de kleur van de vinnen, maar ze hadden allemaal één ding gemeenschappelijk: ze zijn afschuwelijk sterk. We bevisten ze onder meer met grote poppers, aan stevige 200-grams spinhengels, en het gevecht duurde eindeloos. Heel moeilijk is dat popperen niet, als je maar het geluk hebt dat een school jacks komt jagen in de buurt van

Aan jacks geen gebrek!

de boot. Het biedt een spektakel dat je gezien moet hebben om het te geloven: overall zie je dan enorme plonzen, alsof het kasseistenen regent – en ja, elke worp is prijs.

Jacks vingen we ook al jiggend met kleine pilkertjes. Het grappige is dat je dat doet

Deze vissoort – remora genoemd – zuigt zich vast aan haaien en andere grote rovers, maar pakt ook graag een jigje.

met flinterdunne hengeltjes en molentjes waarmee je ook in de polder op snoek zou staan gooien, uit de 5000-serie. Doordat de hengels zo soepel zijn en er relatief weinig riffen zijn waar de jacks in kunnen duiken, kan je met zeer dunne lijnen (14/00 braid!) uit de voeten. Daar heeft de stroming amper vat op, en daardoor kan je met jigs van 40 tot 80 gram prima vissen. Geloof me, ik heb ooit eens staan speedjiggen op diep water met jigs van

wel 300 gram en zware hengels, en ik ging daar in een mum van tijd totaal kapot aan. Doe mij maar lekker deze lichte variant, die 'slow pitch jigging' wordt genoemd...

Behalve met jigs hebben we ook met aasvissen gevestigd. Die techniek was bijzonder eenvoudig: men neemt een loodje van een gram of 150, monteert een zijlijntje aan de onderlijn van minstens 1mm dik, met daaraan een circle hook maatje 5/0 of zo. De hele handel laat je vervolgens zakken om een metertje boven de bodem te laten hangen, terwijl de boot traag over de stek drift. Als de barracuda's je met rust laten, vang je dan van alles en nog wat: de onvermijdelijke jacks natuurlijk, maar ook snappers, cubera's, otolieten en als je veel geluk hebt ook cobia's. Die otolieten zijn een hele bijzondere vissoort. Na de aanbeet gaan ze er als een speer vandoor, maar als je erin slaagt om ze een paar meter omhoog te draaien krijgen ze last van hun zwemblaas door het drukverschil en vanaf dan verzetten ze zich niet meer. Ze lijken qua fysiek wel een beetje op onze snoekbaarzen, maar dan wel een met een prachtige paarse gloed op de schouders en spierbundels om 'u' tegen te zeggen.

Een prachtige Afrikaanse Cubera.

Een zogenaamde 'otoliet' – een vissoort die best goed op onze snoekbaars lijkt.

Deze visserij met aasvissen leverde ook het meest spannende moment op van heel de week. Op een gegeven moment krijgt vismaat John een aanbeet van een vis die er meteen vandoor stuift. De lijn gutst van zijn spoel en dus wil de schipper de motor starten om er achteraan te gaan. Precies op dat moment krijg ik ook een aanbeet, en mijn vis doet precies hetzelfde: aan een noodgang wegzwemmen van de boot – maar dan wel de andere kant op. Mijn spoel is in een mum van tijd half leeg, en John is al zo goed als gespoeld. De schipper zegt droogjes: 'jullie moeten zelf kiezen wiens vis we gaan volgen, want dit zijn allebei hele grote haaien...' Hij heeft het nog niet gezegd of mijn hengel veert recht: onderlijn doorgebeten. Ik had nooit gedacht dat ik ooit nog eens blij zou zijn met een verspeelde vis in mijn leven, maar dat was toen dus wel het geval. De drill van Johns haai duwde een eeuwigheid. Hij en de schipper wisselden af, want voor 1 persoon was dit gewoon te zwaar, en al helemaal onder de blakende Afrikaanse zon. Uiteindelijk moesten we zelfs de lijn doorknippen en

Drillen op het scherpst van de snee.

aan een veel zwaardere hengel monteren om het beest tot bij de boot te krijgen. Het bleek een in de staart gehaakte rifhaai te zijn van naar schatting 250 kilogram. Toen de vis na het onthaken weer de diepte in zwom, stonden we hem alle drie in het heldere oceaانwater na te staren en ik vermoed dat dezelfde gedachte door ons hoofd flitste: 'wat een land, hier is echt alles nog mogelijk...'

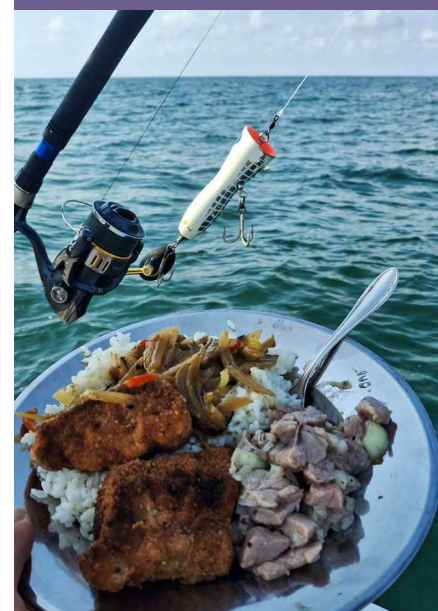
Terwijl ik dit zit te typen, voel ik de reisdrang weer opborrelen. Ik wil terug naar dit land waar je op zo ontzettend veel verschillende manieren kunt vissen. Er valt nog zoveel te proberen: vliegvisserij,

Kleurrijke krabbetjes op het strand.

kantvissen, dobbervissen, verticalen met shads en noem maar op! Nee, hier tussen de eilanden zelf ga je geen marlijnen vangen, en jacks worden niet veel zwaarder dan 15 kilogram. Maar je krijgt wel heel veel actie op beduidend lichter materiaal dan je in de tropen doorgaans voor de kiezen krijgt. Dat maakt deze bestemming echt ideaal voor wie een eerste keer kennis wil maken met de oceaanvisserij in het zuiden. En een grappige anekdote om af te sluiten: elke vis die je vangt, is welkom bij de locals. Om ze te vergoeden voor het helpen zeulen van onze visspullen naar en van de boot, gaven we ze vaak een aantal vissen – en daar waren ze steevast heel erg blij mee!

Wil je dit avontuur ook graag ondernemen? Dat kan! Joris van Visreis.nl heeft deze bestemming na onze trip meteen in zijn aanbod opgenomen. Neem gerust een kijkje op www.visreis.nl/Guinee. Wie meer informatie wil over materialen en technieken, mag mij ook altijd contacteren via Facebook (Thomas Angler).

Heerlijk eten aan boord – mét zelfgevangen sushi!